

Sygn. akt II K 260/16

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 8 marca 2017 roku

Sąd Rejonowy w Chełmnie II Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący – SSR Agnieszka Knade - Plaskacz

Protokolant – sekr. sądowy Natalia Madeja

przy udziale Prokuratora – W. P.

po rozpoznaniu w dniach 26/10/2016r., 30/11/2016r., 30/01/2017r., 08/03/2017 roku

sprawy:

K. Z. (1)

s. J. i D. z/d S.,

ur. (...) w C.

oskarżonego o to, że:

13 kwietnia 2016 roku w G. kierował samochodem marki V. (...) o nr rej. (...) znajdując się w stanie nietrzeźwości-0,67 mg/l w wydychanym powietrzu,

tj. o przestępstwo z art. 178a§1 kk

orzeka :

I. uznaje oskarżonego **K. Z. (1)** za winnego popełnienia czynu zarzucanego mu w akcie oskarżenia, tj. przestępstwa z art. 178 a § 1 k.k. i za to na mocy art. 178 a § 1 k.k. wymierza mu karę 10 (dziesięć) miesięcy ograniczenia wolności polegającej na wykonywaniu nieodpłatnej kontrolowanej pracy na cele społeczne w wymiarze 20 (dwudziestu) godzin w stosunku miesięcznym;

II. na podstawie art. 42 § 2 kk orzeka wobec oskarżonego **K. Z. (1)** zakaz prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych w ruchu lądowym na okres 3 (trzech) lat;

III. na podstawie art. 63§ 4 k.k. na poczet orzeczonego środka karnego w postaci zakazu prowadzenia pojazdów zalicza oskarżonemu okres zatrzymania prawa jazdy od dnia 24.05.2016 r.;

IV. na podstawie art. 43a§2 kk zobowiązuje oskarżonego **K. Z. (1)** do zapłaty świadczenia pieniężnego w kwocie 5.000 (pięciu tysięcy) złotych na rzecz Funduszu Pomocy Pokrzywdzonym i Pomocy Postpenitencjarnej;

V. zwalnia oskarżonego **K. Z. (1)** od opłaty sądowej i kosztów postępowania i obciąża nimi Skarb Państwa.

Sygn. akt II K 260/16

UZASADNIENIE

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Oskarżony K. Z. (1) z kolegą B. P. (1) w dniu 12 kwietnia 2016 r. w późnych godzinach wieczornych zakupili piwo a następnie udali się do domu M. T. (1) w miejscowości G.. Podczas spotkania K. Z. (1) wraz z kolegami M. T. (1) i D. P. (1) spożywał alkohol. Wypił łącznie około pięciu piw. Około drugiej nad ranem B. P. (1) odwiózł oskarżonego do jego domu, samochód zostawił na podwórku, klucze schował w samochodzie a następnie udał się do siebie.

Dowody: zeznania świadków B. P. (1) k. 13, 120, M. T. (1) k. 132,28,94, D. P. (1) k. 120, 24-25, 72, wyjaśnienia oskarżonego K. Z. – k.119, 58-59.

K. Z. (1) postanowił samochodem wrócić na imprezę, zabrał ze sobą piwo, chipsy i papierosy, przemieszczał się drogą publiczną samochodem osobowym marki V. (...) o nr rej. (...) ze swojego domu do domu M. T. (1). Po przyjechaniu na posesję kolegi K. Z. (1) kontynuował spotkanie towarzyskie pijąc nadal alkohol. Następnie, w godzinach porannych – około 5 nad ranem postanowił wrócić do domu. Widząc stan upojenia oskarżonego, M. T. (1) starał się odebrać mu kluczyki, jak też zadzwonił do matki skazanego mówiąc, że ten zostanie u nich na noc. Oskarżony korzystając z nieuwagi kolegów zabrał jednak kluczyki i wsiadł do swojego samochodu i wrócił do domu. Droga pomiędzy domami oskarżonego i M. T. wynosiła około 3 kilometry. M. T. (1) i D. P. (1) obudzili A. W. i powiedzieli, że powinni się udać za oskarżonym, albowiem jest pijany, prowadzi samochód i może zrobić sobie krzywdę.

Dowody: zeznania świadków B. P. (1) k. 13, 120, M. T. (1) k. 132,28,94, D. P. (1) k. 120, 24-25, 72.

A. W. wsiadła do samochodu i pojechała z M. T. (1) i D. P. (1) do domu oskarżonego. Na miejscu M. T. (1) i D. P. (1) wyszli z samochodu. Oskarżony widząc kolegów podszedł i rzucił w kierunku ich pojazdu butelkę. Wywiązała się kłótnia. Zdarzeniu temu przyglądał się ojciec oskarżonego – J. Z., który wychodził właśnie do pracy. Ojciec zaczął uspokajać oskarżonego i odsuwać go od kolegów. Następnie zarówno ojciec oskarżonego, jak i koledzy odjechali spod domu oskarżonego. Zdarzenie to przez okno widział sąsiad oskarżonego S. L..K. Z. (1) wsiadł na rower i ponownie około 5.30 udał się do domu D. P. (1). Tam zaczął wygrażać kolegom. M. T. (1) wezwał Policję, która po przyjechaniu na miejsce wylegitymowała oskarżonego oraz przeprowadziła badanie trzeźwości.

Dowody: zeznania świadków A. W. k. 120v., 7-8, M. T. (1) k. 132, D. P. (1) k. 120, 24-25, 72, S. L. (2) k. 38, J. Z. – k. 126-127, 15-16.

Oskarżonego poddano badaniu na stan trzeźwości, które podczas pierwszego pomiaru o godz. 6.22 wykazało 0,67 mg/l alkoholu w wydychanym powietrzu. Drugie badanie o godz. 6.24 wykazało 0,67 mg/l. Badanie alkoholu we krwi wykonane o godz. 8. 45 wykazało obecność 0,99 ‰.

dowody: protokół użycia urządzenia kontrolno – pomiarowego oraz świadectwa wzorcowania - k. 2-3, Protokół pobrania krwi wraz z ekspertyzami - k. 42-50, notatka policji – k. 4-5.

Oskarżony ma 20 lat, wykształcenie zawodowe, z zawodu jest mechanikiem i operatorem pojazdów i maszyn rolniczych. Otrzymuje wynagrodzenie w kwocie ok. 1300 zł. Jest bezdzietnym kawalerem. Nie był dotychczas karany.

dowody: karta karna - k.80, zaświadczenie o stanie majątkowym - k.79, wyjaśnienia oskarżonego k.119.

K. Z. (1) stanął pod zarzutem popełnienia czynu z art. 178a§1 kk. Zarówno w toku postępowania, jak i podczas rozprawy nie przyznawał się do winy wskazując, że w dniu zdarzenia nie jechał samochodem tylko rowerem, a świadkowie się zmówili w sprawie przeciwko niemu.

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie powołanych dowodów, w tym przede wszystkim protokołów badania zawartości alkoholu oraz zeznaniach świadków: A. W., B. P. (1), M. T. (1) i D. P. (1), S. L. (2), jak również częściowo na podstawie zeznań J. Z. oraz wyjaśnienia oskarżonego K. Z. (1).

Sąd dał wiarę oskarżonemu co do tej części wyjaśnień, w której opisuje on okoliczności spotkania kolegów oraz przebiegu imprezy do czasu odwiezienia go do domu przez B. P. (1). Wyjaśnienia w tej części korespondują z zeznaniami świadków B. P. (1), M. T. (1) i D. P. (1). Sąd nie dał jednak wiary opisanemu przez oskarżonego dalszemu

przebiegowi zdarzenia w nocy z dnia 12 na 13 kwietnia 2016 r. W szczególności tej ich części w której oskarżony wskazywał, że po tym jak B. P. (1) go odwiózł do domu, przyjechali M. T. (1) i D. P. (1) i doszło do bójki. Przeczą temu zeznania B. P. (1), który wskazywał, że odwiózł oskarżonego ok. godz. 2.00 nad ranem do jego domu i zeznania ojca oskarżonego, który wskazywał, że odjeżdżał do pracy około godz. 5.00 nad ranem. W okresie tych trzech godzin oskarżony, w stanie nietrzeźwości, na co jednoznacznie wskazują zeznania świadków M. T. (1) i D. P. (1), udał się samochodem z powrotem do domu D. P., jak też samochodem tym wrócił około godziny 5 nad ranem do domu, by po awanturze na jego podwórku pojechać ponownie do domu D. P. rowerem.

Sąd w całości podzielił zeznania świadków M. T. (1) i D. P. (1) co do okoliczności związanych z przebiegiem spotkania w dniu 12-13 kwietnia 2016 r. - uznając je za spójne, logiczne i rzeczowe w toku całego postępowania. Były one konsekwentne zarówno wobec Policji, jak i Prokuratora, logiczne i spójne. Potwierdzeniem zeznań tych świadków, co do faktu spożywania przez oskarżonego alkoholu, były zarówno zeznania B. P., jak i samego oskarżonego, który wskazał, że poprosił P. o podwiezienie na stację benzynową z tego względu, że wcześniej już pił piwo „zadzzwoniłem po B. (...) bo byłem już nietrzeźwy” (k. 59) a potem jeszcze wypił kilka piw. Potwierdzenie stanu nietrzeźwości znajduje oparcie także w informacji zawartej w protokole badania trzeźwości, do którego oskarżony nie zgłaszał żadnych zastrzeżeń. Co do zeznań świadków dotyczących jazdy przez oskarżonego samochodem do i z domu M. T., to Sąd uznał je za wiarygodne, albowiem były precyzyjne i szczegółowe, a nadto - biorąc pod uwagę sekwencję poszczególnych wydarzeń (wyjazd B. P. od świadków, zdarzenia na podwórku oskarżonego) - znajdowały pośrednie potwierdzenie także w zeznaniach ojca oskarżonego, J. Z. (co do godziny jego wyjścia z domu) i A. W.. Ponadto oskarżony w toku postępowania przyznał, że w momencie jak P. i T. przyjechali samochodem do niego na posesję, to krzyczeli do ojca, że oskarżony jechał pijany. Przyznanie przez Sąd pełnej wiarygodności zeznaniom tych świadków skutkowało negatywną oceną twierdzeń, podnoszonych przez samego oskarżonego. Nie sposób znaleźć również żadnego racjonalnego wytłumaczenia, dlaczego świadkowie ci mieliby pomawiać oskarżonego o coś, czego ten nie zrobił, zwłaszcza, że nie ujawniono żadnego konfliktu. Uznać należy, że gdyby oskarżony nie udał się rowerem do kolegów i im nie groził, ci nie wzywali by policji i sprawa zapewne nie znalazłaby finału w sądzie.

Odnosząc się do wyjaśnień oskarżonego w których podał on, że nie kierował tego dnia samochodem, tylko rowerem należy wskazać, że faktycznie po awanturze na podwórku swojego domu pojechał w stanie nietrzeźwości rowerem do domu M. T., za co zresztą został ukarany mandatem karnym przez Policję. Przedmiotem niniejszego postępowania jest natomiast jego zachowanie w pomiędzy godz. 2.00 a 5.00 nad ranem.

Sąd uznał za wiarygodne zeznania świadków A. W. i S. L. (2). W ocenie Sądu A. W. pojechała do oskarżonego obudzona przez M. T. (1) i D. P. (1). Wskazują na to jej spójne i szczegółowe zeznania. Sąd nie znalazł także w materiale dowodowym żadnych okoliczności wskazujących, że świadek miałaby interes w składaniu fałszywych zeznań w tym zakresie. To, że zarówno oskarżony, jak i jego ojciec jej nie widzieli, wynika z faktu, że przebieg spotkania miał dynamiczny charakter, i jak zeznał świadek, nie wychodziła z pojazdu, bo oskarżony był agresywny (m.in. rzucił w kierunku pojazdu butelką). S. L. (2) w sposób wiarygodny zeznał, że słyszał awanturę przed domem oskarżonego i widział pojazd świadków przed domem oskarżonego.

Co do zeznań ojca oskarżonego J. Z., to w ocenie Sądu należy uznać, że jego zeznania co do przebiegu zdarzenia przed domem oskarżonego były wiarygodne. Wskazać należy jedynie, że o kierowanych przez P. i T. groźbach świadek ten przypomniał sobie dopiero podczas rozprawy, wcześniej zeznawał, że nie słyszał dokładnie co świadkowie mówili do syna, co może budzić pewne wątpliwości, zważywszy, że świadek ten stał tuż obok syna i był właściwie w centrum zdarzenia. Taka postawa świadka wskazuje w ocenie Sądu, że prawdopodobnie chciał on chronić syna przed skutkami prawnokarnymi jego zachowania.

Zeznania świadków K. S. i Z. P. nie wniosły do sprawy istotnych informacji, osoby te nie były bezpośrednimi świadkami zdarzenia, tym samym nie mogły stanowić źródła informacji o przebiegu zdarzenia w nocy z 12 na 13 kwietnia 2016 r. Sąd pominął zeznania świadka D. Z., matki oskarżonego, która skorzystała z prawa do odmowy składania zeznań.

Ustalenia stanu faktycznego sprawy oparto również na ujawnionych dokumentach w postaci notatki urzędowej oraz protokołu z przebiegu badania trzeźwości urządzeniem Alkometr A2 2/04 wraz ze świadectwem odworowania, protokołu pobrania krwi, oświadczenia i pokwitowania oraz informacji o karalności. Ich autentyczność ani prawdziwość treści nie była przez żadną ze stron kwestionowana a okoliczności z nich wynikające znajdują oparcie i korespondują z resztą materiału dowodowego. Dlatego stanowią one obiektywne dowody zaświadczonych nimi okoliczności.

Tak zgromadzony i oceniony materiał dowodowy daje podstawę do przyjęcia, że oskarżony winien jest popełnienia zarzucanego mu w akcie oskarżenia czynu, który miał charakter umyślny.

Sąd zważył, co następuje:

Przestępstwo z art. 178 a § 1 kk popełnia ten, kto znajdując się w stanie nietrzeźwości lub pod wpływem środka odurzającego, prowadzi pojazd mechaniczny w ruchu lądowym, wodnym lub powietrznym. Zgodnie z dyspozycją art. 115 § 16 kk stan nietrzeźwości w rozumieniu kodeksu karnego zachodzi, gdy zawartość alkoholu we krwi przekracza 0,5 promila albo prowadzi do stężenia przekraczającego tę wartość lub gdy zawartość alkoholu w 1 dm³ wydychanego powietrza przekracza 0,25 mg albo prowadzi do stężenia przekraczającego tę wartość. Przestępstwo z art. 178a § 1 k.k. jest przestępstwem formalnym, polegającym na prowadzeniu pojazdu w stanie nietrzeźwości lub pod wpływem środka odurzającego. Sam fakt prowadzenia pojazdu w takim stanie pociąga za sobą odpowiedzialność z tego przepisu, chociażby pojazd był prowadzony prawidłowo i kierujący nie stanowiłby konkretnego niebezpieczeństwa.

Dowody zebrane w sprawie wskazują, że K. Z. (1) dnia 13 kwietnia 2016 roku w G. kierował samochodem marki V. (...) o nr rej. (...) po drodze publicznej znajdując się w stanie nietrzeźwości- 0,67 mg/l w wydychanym powietrzu i zachowaniem swym wyczerpał ustawowe znamiona występku z art. 178a §1 kk.

Oceniając zachowanie oskarżonego Sąd doszedł do przekonania, że zarzucony aktem oskarżenia czyn należy uznać za zawiniony. Oskarżony jest osobą działającą w normalnej sytuacji motywacyjnej. W momencie podejmowania przypisanego oskarżonemu działania przestępczego był on osobą dojrzałą, w pełni poczytalną. Nie zachodziła żadna okoliczność wyłączająca bezprawność bądź winę oskarżonego. Nadto przypisanego mu czynu dopuścił się z winy umyślnej. Zakaz prowadzenia pojazdów w stanie nietrzeźwości jest bowiem powszechnie znany. Pozwala to uczynić oskarżonemu zarzut, że dopuszczając się przedmiotowego czynu zachował się wysoce niewłaściwie.

Sąd, wymierzając K. Z. (1) karę, dokonał wyboru jednej z trzech alternatywnie wskazanych w art. 178a § 1 k.k. kar uznając, iż orzeczenie kary ograniczenia wolności stanowić będzie najtrafniejszy środek reakcji karnej, jaki można było zastosować wobec oskarżonego. Uznając oskarżonego K. Z. (1) za winnego przestępstwa z art. 178 a § 1 k.k. Sąd na mocy tego przepisu wymierzył mu karę 10 miesięcy ograniczenia wolności polegającej na wykonywaniu nieodpłatnej kontrolowanej pracy na cele społeczne w wymiarze 20 godzin w stosunku miesięcznym. Orzekając w powyższy sposób Sąd kierował się dyrektywami, wymienionymi w art. 53 k.k., przy uwzględnieniu wszelkich ujawnionych w sprawie okoliczności łagodzących i obciążających, dotyczących osoby oskarżonego. Jako okoliczności łagodzące, mające wpływ na wymiar kary w dolnej granicy ustawowego zagrożenia Sąd potraktował młody wiek oskarżonego oraz fakt, że oskarżony nie był dotychczas karany. Jako okoliczności obciążające sąd uznał wysoki stopień społecznej szkodliwości popełnionego czynu. Oskarżony swoim zachowaniem godził w istotne dobro prawne, jakim jest bezpieczeństwo w komunikacji. Stan nietrzeźwości na poziomie 0,67 mg/l alkoholu w wydychanym powietrzu, ponad dwukrotnie przewyższają wartość wskazaną w art. 115 § 16 k.k. Kara ograniczenia wolności orzeczonej w wskazanej wysokości spełnia dyrektywy wymiaru kary określone w art. 53 k.k. i stanowi syntetyczną, całościową ocenę zachowań oskarżonego, będąc właściwą, celową z punktu widzenia prewencyjnego reakcją na popełniony czyn. Zdaniem Sądu taka kara jest odpowiednia w stosunku do stopnia społecznej szkodliwości czynu i stopnia zawinienia oskarżonego. Sąd zważył przy tym, iż orzeczenie wobec oskarżonego kary pozbawienia wolności, nawet z zastosowaniem warunkowego zawieszenia jej wykonania, stanowiłoby sankcję nadmiernie surową.

Zgodnie z przepisem art. 42 § 2 k.k. jeżeli sprawca w czasie popełnienia przestępstwa przeciwko bezpieczeństwu w komunikacji znajduje się w stanie nietrzeźwości Sąd orzeka obligatoryjnie w stosunku do niego zakaz prowadzenia wszelkich pojazdów albo pojazdów określonego rodzaju na okres nie krótszy niż 3 lata. Sąd orzekł wobec oskarżonego K. Z. (1) zakaz prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych w ruchu lądowym na okres 3 lat. W ocenie Sądu taki okres pozbawienia oskarżonego prawa kierowania pojazdami w ruchu lądowym będzie adekwatny do stwarzanego przez K. Z. (1) zagrożenia dla innych uczestników ruchu drogowego, związanego z prowadzeniem przez niego samochodu osobowego, po drodze publicznej w stanie nietrzeźwości. Jednocześnie orzeczenie tego środka na okres dłuższy przekroczyłoby zdaniem Sądu potrzeby wychowawcze i zapobiegawcze zastosowania tego środka karnego. Na poczet orzeczonego zakazu Sąd na podstawie art. 63§4 kk zaliczył oskarżonemu okres zatrzymania prawa jazdy od dnia 24.05.2016 r.

Ponadto Sąd na podstawie art. 43a§2 kk zobowiązał oskarżonego K. Z. (1) do zapłaty świadczenia pieniężnego w kwocie 5.000 złotych na rzecz Funduszu Pomocy Pokrzywdzonym i Pomocy Postpenitencjarnej. I w tym wypadku wymierzona kwota stanowi dolną granicę przewidzianą przez ustawodawcę za przestępstwo stanowiące przedmiot niniejszego postępowania. Zdaniem Sądu orzeczenie środka w takiej wysokości jest jednak w uzasadnione wysokości dochodów K. Z. i będzie wystarczające do wzmocnienia wychowawczego oddziaływanie wobec oskarżonego, jak też uzmysłowi mu nieopłacalność popełnienia przestępstw i naganność jego postępowania.

Mając na uwadze sytuacją finansową oskarżonego, musi uregulować zasądzone świadczenia, Sąd uznał, iż zachodzą wobec niego przesłanki określone w art. 624 k.p.k. przemawiające za zwolnieniem go od ponoszenia kosztów a także uzasadniające odstąpienie od wymierzenia mu opłaty (art. 17 ust. 1 Ustawy z dnia 23 czerwca 1973 roku o opłatach w sprawach karnych).

SSR Agnieszka Knade-Plaskacz

(...)/03/2017 r.